

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Szociński – Klein

w obecności protokolanta starszego sekretarza sądowego Emilii Krzak, starszego sekretarza sądowego Joanny Woźniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 grudnia 2020 roku, 27 stycznia 2021 roku i 2 marca 2021 roku

sprawy J. B., syna K. i M., z domu B., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 24 września 2020 r. w miejscowości Ż., woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyniki badania stanu trzeźwości kolejno I-0,98 mg/l, II-0,98 mg/l, III-0,96 mg/l, IV – 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

2. w dniu 24 września 2020 r. w miejscowości Ż., woj. (...) znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Policji st. sierż. Ł. J. oraz sierż. G. L. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że pod ich adresem głośno wykrzykiwał słowa wulgarne, powszechnie uznane za obelżywe,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

I. oskarżonego J. B. uznaje za winnego dokonania wszystkich zarzucanych mu czynów wyczerpujących: w pkt. I dyspozycję art. 178a § 1 k.k., a w pkt. II dyspozycję art. 226 § 1 k.k. i za to za czyn z pkt. I na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt. II na mocy art. 226 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 k.k., 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w punkcie I. niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres roku tytułem próby;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 września 2020 roku do dnia 9 marca 2021 roku;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł. (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 70 zł. (siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 732/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. B.	1. w dniu 24 września 2020 r. w miejscowości Ż., woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) nr rej. (...) znajdując się	

		<p>w stanie nietrzeźwości wyniki badania stanu trzeźwości kolejno I-0,98 mg/l, II-0,98 mg/l, III-0,96 mg/l, IV – 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu</p> <p>tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.</p> <p>2. w dniu 24 września 2020 r. w miejscowości Ż., woj. (...) znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Policji st. sierż. Ł. J. oraz sierż. G. L. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że pod ich adresem głośno wykrzykiwał słowa wulgarne, powszechnie uznane za obelżywe,</p> <p>tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Spożywanie w dniu zdarzenia przez oskarżonego alkoholu.	Wyjaśnienia oskarżonego.	k. 27 ujawnione na k. 73	
2. Kierowanie przez oskarżonego, po uprzednim spożyciu przezeń tego dnia alkoholu, samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w Ż..	Wyjaśnienia oskarżonego.	k. 27 ujawnione na k. 73	
3. Brak innych osób w pojeździe, którym kierował oskarżony.	Wyjaśnienia oskarżonego.	k. 27 ujawnione na k. 73	

4. Utrata przez oskarżonego panowania nad prowadzonym przez niego pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i zjechanie przez niego z drogi do przydrożnego rowu.	Wyjaśnienia oskarżonego.	k. 27 ujawnione na k. 73	
Zeznania świadka Ł. J.	k.83v-84 oraz 12		
Zeznania świadka G. L.	k.84v-85 oraz 16v		
Zeznania świadka K. K. (2)	k. 85-85v oraz 35-35v		
8. Brak innych osób w pobliżu miejsca w którym do rowu zjechał samochód prowadzony przez oskarżonego.	Zeznania świadków powołanych w pkt. 4.		
9. Wyczucie przez przeprowadzających interwencję policjantów intensywnej woni alkoholu z ust oskarżonego i przyznanie się przez niego policjantom do faktu prowadzenia pojazdu znajdującego się w rowie.	Zeznania świadka Ł. J..	k.83v-84 oraz 12	
Zeznania świadka G. L..	k.84v-85 oraz 16v		
11. Przebadanie oskarżonego na urządzeniu alco blow służącym do określania czy dana osoba jest trzeźwa, czy nie (bez ilościowego oznaczania ewentualnej zawartości alkoholu) i podjęcie decyzji o jego zatrzymaniu z uwagi na potwierdzenie	Zeznania świadków powołanych w pkt. 6.		

przeprowadzonym badaniem zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego.			
12. Wypowiadanie przez oskarżonego na miejscu zdarzenia pod adresem funkcjonariuszy policji: Ł. J. i G. L. słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych tj. podczas przeprowadzanej z udziałem oskarżonego interwencji i w związku z podejmowanymi względem niego przez policjantów działaniami.	Zeznania świadków powołanych w pkt. 6.		
13. Stan nietrzeźwości J. B. stwierdzony badaniami przeprowadzonymi w Komisariacie Policji w K. wynoszący kolejno I - 0,98 mg / l, II – 0,98 mg/l i III – 0,96 mg/l, IV – 0,89 mg / l alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzony posiadającym aktualne świadectwo wzorcowania analizatorem wydechu.	Świadectwo wzorcowania.	k. 7, 91	
Protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu.	6		
15. Pozytywne wnioski co do sposobu życia i funkcjonowania w społeczeństwie oskarżonego.	Kwestionariusz wywiadu kuratorskiego.	k. 94 i nast.	

16. Uprzednia niekaralność J. B..	Dane o karalności.	k. 30	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. OCena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1, 2, 3	Wyjaśnienia oskarżonego J. B..	Na rozprawie oskarżony skorzystał z przysługującego mu prawa i odmówił składania wyjaśnień /k. 72v/. Sąd dał natomiast wiarę złożonym przez oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnieniom /k. 27/, które ujawniono na rozprawie w trybie art. 389 k.p.k. Wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony bowiem przyznał się do dokonania	

		<p>obu zarzucanych mu czynów i podał, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol, po czym kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) jadąc nim samemu przez około kilometr i że stracił na nim panowanie. Oświadczył nadto, iż nie pamięta co mówił do policjantów, pamięta zaś wyciąganie samochodu z rowu.</p> <p>Fakty te bowiem zostały potwierdzone innymi dowodami zebranymi w sprawie, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne i które zostały wskazane w części 1.1 uzasadnienia i na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny. Z tych względów, brak jest podstaw do kwestionowania wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego.</p>	
4	Zeznania świadka K. K. (2).	Zeznania świadka są spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek w sposób dokładny podał, że na miejscu zdarzenia znalazł się na prośbę oskarżonego, który w trakcie rozmowy telefonicznej przekazał mu, że zakopał się samochodem i że po przyjeździe zastał samochód marki F. (...) w rowie i że wówczas nie było przy nim oskarżonego, który zjawił się chwilę później w momencie przyjazdu policji. Dodał,	

		<p>że wówczas w ogóle nie miał kontaktu z oskarżonym, zatem nie może stwierdzić, czy był on w stanie nietrzeźwości. Świadek zaznaczył, że nie widział, jak oskarżony kierował autem i jak wjechał nim do rowu.</p> <p>Zeznania świadka znajdują potwierdzenie i uzupełnienie zeznaniach pozostałych świadków, jak i częściowo w wyjaśnieniach samego oskarżonego oraz w dowodzie w postaci protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu. Świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, która na miejscu zdarzenia znalazła się na jego prośbę. Brak jest jakichkolwiek okoliczności mogących wskazywać na to, że zeznaje on celowo nieprawdziwie na niekorzyść oskarżonego, zwłaszcza, że podaje on okoliczności korzystne dla oskarżonego, jak choćby to, że nie widział on jak oskarżony prowadzi auto, czy to, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości.</p>	
4,5,6,7 i 8	Zeznania świadka Ł. J..	Zeznania tego świadka są w istocie relacją z wykonywanych przezeń czynności służbowych. Świadek znalazł się w miejscu interwencji na skutek przypadku – ułożonego wcześniej grafika służb. Jego zeznania znajdują potwierdzenie w	

		<p>pozostałych dowodach zebranych w sprawie (w tym częściowo również w wyjaśnieniach samego oskarżonego), zaś sam świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, nie ma więc żadnych powodów, aby uznać, że składa on niepolegające na prawdzie zeznania narażając się na odpowiedzialność karną, a w razie wydania wyroku skazującego, również na utratę pracy.</p>	
4,5,6,7 i 8	Zeznania świadka G. L..	<p>Zeznania tego świadka są w istocie relacją z wykonywanych przezeń czynności służbowych. Świadek znalazł się w miejscu interwencji na skutek przypadku – ułożonego wcześniej grafika służb. Jego zeznania znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych w sprawie, zaś sam świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, nie ma więc żadnych powodów, aby uznać, że składa on niepolegające na prawdzie zeznania narażając się na odpowiedzialność karną, a w razie wydania wyroku skazującego, również na utratę pracy.</p>	
10	Kwestionariusz wywiadu środowiskowego.	<p>Dokument sporządzony przez kompetentną osobę w ramach wykonywanych czynności służbowych. Nie stwierdzono jego podrabiania ani przerabiania. Nie był</p>	

		kwestionowany przez strony.	
9	Protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu.	<p>Dokument sporządzony przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych czynności służbowych. Analizator wydechu posiadał aktualne świadectwo wzorcowania. Nie stwierdzono jego podrabiania ani przerabiania.</p> <p>Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że uzyskane wyniki są nieprawidłowe. Wniosek ten jest tym bardziej zasadny, o ile zestawia się go z oświadczeniem oskarżonego przyznającym, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol (k.27 oraz 6v).</p> <p>W toku postępowania, obrona nie wykazała w żadnym stopniu, aby przeprowadzone badanie czy to przeprowadzono w sposób nieprawidłowy, czy też na wadliwym urządzeniu, stąd też po pierwsze brak jest podstaw do kwestionowania uzyskanych wyników, a po drugie brak jest powodów do uwzględnienia wniosków obrony z pkt. 4 i 5 pisma z dnia 16 XII 2020 roku (k.75), co zostało rozstrzygnięte postanowieniem w dniu 2 III 2021 roku (k. 98v). Na marginesie jedynie zauważyć należy, że częściowo okoliczności</p>	

		<p>wskazane w niniejszym piśmie nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż</p> <ul style="list-style-type: none"> - analizator wydechu jest zasilany prądem sieciowym, nie zaś pochodzącym z baterii (o okoliczności takie obrona nie wypytała świadków, mimo, że o to wnioskuje i miała taką możliwość), -tendencja spadkowa została wykazana zgodnie z wnioskiem obrony, zaś, - wywoływanie opinii w celu dokonania rachunku retrospektywnego w sytuacji gdy nie było kwestionowane w realiach niniejszej sprawy to, że oskarżony alkohol spożył przed rozpoczęciem prowadzenia auta, jest po pierwsze zbędne, a po drugie nie leży w interesie oskarżonego, gdyż opinia taka mogłaby wykazać, że w momencie prowadzenia przezeń auta, stężenie alkoholu było w rzeczywistości wyższe, niż wykazane przeprowadzonymi badaniami (z uwagi na upływ czasu i malejącą tendencję). 	
9	Świadectwo wzorcowania	<p>Dokument sporządzony przez odpowiednią instytucję. Nie stwierdzono ich podrobienia ani przerabiania. Nie był kwestionowany przez strony i wbrew twierdzeniom, jakoby</p>	

		<p>jedynie świadectwo legalizacji (a nie wzorcowania) było podstawą do uznania, że urządzenie zostało dopuszczone do pracy, jest ono zdaniem Sądu dokumentem posiadającym wszelkie niezbędne informacje pozwalające na uznanie, czy dane urządzenie jest adekwatne do przeprowadzania analizy wydechu i czy posiada wszelkie niezbędne cechy pozwalające na przeprowadzenie przy jego użyciu analizy wydechu.</p>	
11	Dane o karalności.	<p>Dokument sporządzony przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych czynności służbowych. Nie stwierdzono ich podrobienia ani przerabiania. Nie były kwestionowane przez strony.</p>	
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	<p>Złożone na rozprawie oświadczenie oskarżonego o nieprzyznaniu się do dokonania zarzucanych mu czynów.</p>	<p>W ocenie Sądu złożone oświadczenie, jako sprzeczne nie tylko z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, ale i z wcześniejszymi</p>	

		<p>oświadczeniami i wyjaśnieniami oskarżonego, nie może prowadzić do jego uniewinnienia. Nie zostało bowiem poparte jakimikolwiek dowodami. Natomiast zgromadzone dowody ponad wszelką wątpliwość wykazały, że to oskarżony był jedyną osobą, która mogła prowadzić samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w Ż. przed wjechaniem do rowu i że w trakcie interwencji używał on słów wulgarnych pod adresem interweniujących policjantów.</p> <p>Z tych względów, Sąd nie obdarzył wiarą wskazanego oświadczenia oskarżonego, uznając, że stanowi ono jedynie realizację przyjętej linii obrony mającej doprowadzić do uniknięcia przezeń odpowiedzialności karnej.</p>	
	1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. B.

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Czynność sprawcza przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.</p> <p>Za pojazd mechaniczny w ruchu lądowym uznać należy każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszynę samobieżną i motorower (uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; wyrok SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198; uchwała SN z dnia 12 maja 1993 r., I KZP 9/93, OSNKW 1993, nr 5-6, poz. 27).</p> <p>Bez wątpienia zatem należy uznać, iż oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym, albowiem poruszał się samochodem marki F. (...), który napędzany jest umieszczonym w nim silnikiem spalinowym.</p> <p>Pojęcie „prowadzenie pojazdu” oznacza wprowadzenie go w ruch oraz nadanie mu kierunku jazdy. (por. R. A. Stefański, Glosa do wyroku SN z dnia 4 lutego 1993 r., III</p>	

KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198). Natomiast „osobą prowadzącą pojazd mechaniczny” jest taka osoba, która spełnia jakąkolwiek czynność związaną bezpośrednio z ruchem danego pojazdu. Będzie nim więc z pewnością kierowca.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż oskarżony był osobą prowadzącą pojazd. Jako kierowca spełniał bowiem czynności związane bezpośrednio z ruchem samochodu, wprowadził go w ruch i nadawał mu kierunek jazdy. Zaznaczyć należy w tym miejscu, iż oskarżony, według własnego oświadczenia, był w pojeździe sam, nie ma wątpliwości co do jego tożsamości i został rozpoznany przez świadka, o przybycie którego sam prosił. Nie ma więc żadnych wątpliwości co do tego, iż to on właśnie był tą osobą, która wykonywała wszystkie czynności związane z ruchem auta, gdyż wszystkie przybyłe na miejsce osoby znalazły się tam już po tym, jak oskarżony zjechał do rowu i zakończył swą podróż. W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, że dokonał tego kto inny. To oskarżony jest współwłaścicielem pojazdu marki F. (...) (vide k. 72v) i był

on jedyną osobą, która na miejsce zdarzenia nie przybyła już po tym, jak wskazane auto znalazło się w przydrożnym rowie. Konkludując, to nie kto inny, tylko właśnie on mógł być /i był/ osobą, która do tego doprowadziła.

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. podlega tylko ten, kto prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym (między innymi). Przestępstwo to może być w takim razie popełnione tylko w miejscu, gdzie odbywa się ruch (lądowy lub inny). Ruchem lądowym będzie zarówno ruch drogowy, jak i kolejowy, jednak w niniejszej sprawie należy rozważyć pojęcie ruchu lądowego zawężonego do ruchu drogowego. Zaznaczyć należy w tym miejscu, iż chodzi tu nie o ruch w sensie fizycznym, czyli zmianę położenia przedmiotu materialnego w stosunku do innych punktów, lecz o ruch w znaczeniu prawnym, a więc taki w którym obowiązują określone reguły poruszania się. Takim miejscem z pewnością są drogi publiczne na których obowiązują przepisy i zasady ruchu drogowego, głównie zamieszczone w ustawie z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

W świetle zgromadzonego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – drogowym, albowiem poruszał się po drodze publicznej przez obszar zabudowany – miejscowość Ż.. W miejscu takim zaś bez wątpienia odbywa się ruch drogowy.

Pojęcie stanu nietrzeźwości posiada natomiast definicję legalną. Zostało ono zdefiniowane w art. 115 § 16 k.k. Zgodnie z powołanym przepisem stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dcm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Z powodów, które przytoczono omawiając dowody będące podstawą ustalenia faktu nr 9, należy stwierdzić, iż nie ma wątpliwości, iż oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. Kolejne badania ilości alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wykazywały, iż w wydychanym przez oskarżonego powietrzu

znajdowało się odpowiednio 0,98 mg/l, 0,98 mg/l, 0,96 mg/l i 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czyli znacznie powyżej określonych w art. 115 § 16 k.k. norm.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. można popełnić z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu oskarżony działał właśnie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Musiał on bowiem wiedzieć w momencie rozpoczynania jazdy, że znajduje się pod wpływem alkoholu, gdyż spożył on alkohol niedługo przed faktem rozpoczęcia prowadzenia pojazdu mechanicznego (**vide oświadczenie oskarżonego k. 6v**). Zatem oskarżony miał pełną świadomość tego, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a prowadząc pojazd mechaniczny w tym stanie popełnia przestępstwo. Miał on również obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem i powrót do domu np. taksówką lub z kimś innym, jako prowadzącym pojazd, a nawet pieszo, skoro, jak sam podaje odległość, którą chciał wówczas pokonać wynosiła około kilometra. Pomimo tego zdecydował się na samodzielne prowadzenie pojazdu będąc pod wpływem alkoholu. Chciał

on tym samym złamać obowiązujące przepisy prawa.

Z kolei art. 226 § 1 k.k. przewiduje, że ten kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Przedmiotem czynu z art. 226 § 1 k.k. może być funkcjonariusz publiczny lub osoba przybrana mu do pomocy, zaś dobro chronione jest dwojakie, gdyż jest nim i prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządu terytorialnego (główny przedmiot ochrony) i godność funkcjonariusza publicznego i osoby przybranej mu do pomocy (dodatkowy przedmiot ochrony), przy czym słusznie podkreśla się, że pierwszoplanowe znaczenie ma ochrona funkcjonariusza publicznego, a drugoplanowe jego godność jako osoby fizycznej (R.A. Stefański, Prawo karne materialne. Część szczególna, Warszawa 2009, s. 331; O. Górniok/R. Zawłocki, [w:] Wąsek, Zawłocki, Kodeks karny, 2010, s. 56; J. Lachowski, [w:] Królikowski, Zawłocki, Kodeks karny. Cz.

szczególna, t. II, 2013, s. 72).

Znieważenie polega na uwłaczaniu czci drugiego człowieka przez okazywanie mu pogardy, ublizanie, obraźliwe zachowanie w stosunku do niego, przy czym jak słusznie podnosi się w doktrynie, chodzić tu musi o naruszenie godności człowieka, gdyż istotą znieważenia jest okazanie pogardy, która wyraża głębszy ujemny stosunek do wartości jaką reprezentuje człowiek, niż zwyczajne i niekaralne lekceważenie (W. Kulesza, *Zniesławienie i zniewaga. Ochrona czci i godności osobistej człowieka w polskim prawie karnym – zagadnienia podstawowe*, Warszawa 1984, s. 174).

Znieważaniem będzie zatem ublizanie naruszające godność osobistą oraz obrażanie obejmujące uchybienie godności poprzez wypowiedanie niepoehlebnych opinii, naruszających dobre imię danej osoby (R.A. Stefański, *Zniewaga: pojęcie i kryteria*, [w:] M. Mozgawa (red.), *Przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej*, Warszawa 2013, s. 148). Zniewaga musi przy tym przybierać postać aktywnego okazywania braku szacunku, a nie subiektywne mniemanie o sobie określonego

funkcjonariusza lub osoby przybranej mu do pomocy (zob. wyrok SN z dnia 17 lutego 1993 r., III KRN 24/92, OSNKW 1993, nr 10, poz. 81).

Znieważenie może w zasadzie nastąpić w dowolny sposób: słowem, pismem, wizerunkiem lub gestem. Znieważenie organu może przejawiać się w ostentacyjnym podarciu lub podeptaniu dokumentu wystawionego przez dany organ, w znieważającej wypowiedzi lub w piśmie przesłanym do organu konstytucyjnego RP (Góral, Kodeks karny, 2007, s. 376).

Zniewaga musi nastąpić **podczas** pełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego lub osobę przybraną mu do pomocy **i w związku** z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Oznacza to, że znieważanie musi nastąpić w czasie pełnienia obowiązków służbowych i mieć z nimi związek. Obie te przesłanki, od czasu nowelizacji kodeksu karnego na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 11 X 2006 roku (P 3/06, OTK-A 2006, Nr 9, poz. 121), muszą wystąpić łącznie.

Nie jest natomiast wymagane, aby nastąpiło to publicznie i chociaż kwestia ta jest sporna w

doktrynie, to spór ten nie ma wpływu na realia niniejszej sprawy, gdyż działanie oskarżonego było publicznie, o czym niżej.

Przestępstwo to jest przestępstwem powszechnym i można je popełnić tylko umyślnie i tylko z zamiarem bezpośrednim (*cum dolo directo*), bowiem znamie "znieważa" wskazuje na intencjonalność zachowania (J. Lachowski, [w:] Królikowski, Zawłocki, Kodeks karny. Cz. szczegółowa, t. II, 2013, s. 77).

Analogiczne stanowisko prezentuje Sąd Najwyższy, który stwierdza, że z istoty użytych w przepisie art. 270 (ob. art. 226 § 3) k.k. słów: (...) "poniża" (...) (obecnie znieważa), wynika, że określone w tym przepisie przestępstwa mogą być popełnione tylko z winy umyślnej i to jedynie w formie zamiaru bezpośredniego" (wyr. SN z 3.9.1971 r., Rw 859/71, OSNPG 1971, Nr 11, poz. 212).

Odnosząc powyższe rozważania do zachowania się oskarżonego, stwierdzić należy, iż swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 226 § 1 k.k. Zachowanie oskarżonego polegające

na wypowiedaniu pod adresem innych osób słów wulgarnych z pewnością znieważało je osobiście, gdyż znieważyłyby każdą osobę.

Jednocześnie oskarżony wypowiadając słowa wulgarne znieważał osoby pełniące funkcje publiczne (funkcjonariuszy publicznych), znieważał on bowiem funkcjonariuszy policji Ł. J. i G. L., zgodnie zaś z brzmieniem art. 115 § 13 pkt 7 k.k. funkcjonariuszem publicznym jest funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego albo funkcjonariusz Służby Więziennej. Skoro zaś policja, jak wynika wprost z art. 1 ust 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o policji (t.j. Dz.U. z 28 stycznia 2020 roku poz. 360) jest organem państwowym powołanym właśnie do ochrony bezpieczeństwa publicznego, to każdy policjant (a w opisanym wyżej przypadku, osoby przeciwko którym działał oskarżony byli zatrudnieni na stanowiskach policjanta, co nie było w niniejszej sprawie kwestionowane), jest funkcjonariuszem publicznym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 lutego 2000 r., II AKa 252/99, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2000/4

poz. 37, Krakowskie
Zeszyty Sądowe 2000/4
poz. 38, Krakowskie
Zeszyty Sądowe 2000/4
poz. 40, Krakowskie
Zeszyty Sądowe 2000/4
poz. 45, Krakowskie
Zeszyty Sądowe 2000/4
poz. 46).

Bez wątpienia również
funkcjonariusze publiczni:
Ł. J. i G. L. wykonywali
wówczas swoje obowiązki
służbowe polegające na
wylegitymowaniu,
zbadaniu stanu trzeźwości
i zatrzymaniu
oskarżonego, który
znajdował się w
stanie nietrzeźwości. Obaj
wskazani funkcjonariusze
byli uprawnieni do tego
typu działań i mogli je
podjąć.

Z kolei działania
oskarżonego polegające
na wypowiedaniu pod
adresem funkcjonariuszy
policji słów wulgarnych,
powszechnie uznanych za
obelżywe były swego
rodzaju odpowiedzią na
podjęte względem jego
osoby czynności
funkcjonariuszy policji i
z pewnością znieważały
osobiście Ł. J. i G. L.,
a do sytuacji tej doszło
tylko dlatego, że osoby
te są funkcjonariuszami
policji i że podejmowały
one w ramach swych
obowiązków i kompetencji
konkretne działania
względem oskarżonego.
Doszło zatem do
znieważenia
funkcjonariuszy

publicznych podczas i w związku z wypełnianiem przez nich obowiązków służbowych.

Oskarżony dopuścił się omawianego czynu w miejscu publicznym (na otwartym terenie w miejscowości Ż. i wypowiedane słowa mogły usłyszeć osoby postronne, choć warunek ten nie jest – jak wskazano wyżej – warunkiem sine qua non uznania wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 226 § 1 k.k.

Oskarżony miał również zarówno możliwość zachowania się zgodnego z prawem, jak i wiedzę konieczną do zrozumienia, iż takie zachowania są niedopuszczalne i nie można w ten sposób odnosić się do innych osób, bez narażenia się na odpowiedzialność karną, lecz mimo tego dopuścił się on zarzucanego mu czynu, co zdaniem Sądu przesądza o tym, iż działał on z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. O istnieniu po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego świadczy także to, że nie ograniczył się on do użycia jednego zwrotu lub słowa, lecz wypowiedział on szereg różnorodnych słów wulgarnych, a ponadto straszył interweniujących funkcjonariuszy negatywnymi dla nich konsekwencjami będących

<p>skutkiem podjętej względem niego interwencji.</p> <p>Z wszystkich podanych wyżej powodów Sąd uznał oskarżonego za winnego dokonania również zarzucanego mu czynu z pkt 2 aktu oskarżenia.</p>			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwięźle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. B.	I	I i II	<p>Sąd doszedł w niniejszej sprawie do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie dla oskarżonego kara 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt I i analogiczna kara za czyn z pkt II.</p> <p>Jako okoliczności obciążające sprawcę, Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów mu przypisanych przejawiający się w tym, iż swoim działaniem oskarżony wystąpił przeciwko wielu innym użytkownikom dróg, tak kierowcom, jak i pieszym. Zważyć należy, iż oskarżony prowadził pojazd po drodze publicznej, po zmroku, kiedy od każdego kierowcy wymagana jest szczególna uwaga, zaś stan jego nietrzeźwości był znaczny.</p> <p>Na znaczny stopień społecznej szkodliwości wpływ ma również i to, że</p>

zachowanie oskarżonego godzi tak w nienaruszalne i zagwarantowane konstytucyjnie każdemu mieszkańcowi naszego kraju prawo poszanowania jego godności, jak i jednocześnie podważa zaufanie obywateli do działań organów powołanych do zapewnienia bezpieczeństwa publicznego i ich nieuchronności, utrudniając je. Poza tym do okoliczności obciążających Sąd zaliczył fakt, iż oskarżony dopuszczając się zarzucanego mu czynu znajdował się w znacznym – wynoszącym prawie dwa promile (0,98 mg/l) w wydychanym powietrzu – stanie nietrzeźwości.

Nie można również tracić z pola widzenia okoliczności, że działania podjęte przez oskarżonego miały swój skutek w postaci utraty przezeń kontroli nad prowadzonym pojazdem i zjechaniem do rowu, co świadczy o tym, iż zachowanie oskarżonego było społecznie szkodliwe w stopniu znacznym i mogło doprowadzić do znacznie poważniejszych konsekwencji – ze spowodowaniem śmiertelnego wypadku drogowego na czele. Zagrożenie, które swoim zachowaniem stworzył na drodze oskarżony nie było bowiem

jedynie teoretyczne, lecz jak najbardziej realne. Wniosek ten wydaje się być tym bardziej słuszny, jeżeli uwzględni się również i to, że prowadził on pojazd mechaniczny w terenie zabudowanym – Ż. w jego centrum, co samo w sobie znacznie zwiększało możliwość poważnych skutków podjętych przezeń działań w razie np. zderzenia, czy zjechania na chodnik, którym poruszałoby się osoby piesze.

Jako okoliczność obciążającą, Sąd wziął również pod uwagę nagminność tego typu przestępstw (zarówno określonych w art. 178a k.k., jak i art. 226 § 1 k.k.) popełnianych na terenie kognicji tutejszego Sądu, co uzasadnia ostrzejszą reakcję karną w celu zmniejszenia ilości tego typu przestępstw.

Z drugiej strony za okoliczność łagodzącą, Sąd uznał dotychczasowy styl życia oskarżonego, jego niekaralność, utrzymywanie kontaktów z rodziną, przy jednoczesnym nieutrzymywaniem kontaktów ze środowiskiem przestępczym, wykonywanie pracy zarobkowej i świadczeniem pomocy starszym członkom swojej rodziny.

			<p>Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył również początkowe przyznanie się do dokonania obu zarzucanych mu czynów, jak też złożenie krótkich, lecz wystarczających wyjaśnień.</p> <p>Bez wątpienia za okoliczność łagodzącą musi zostać uznana również dotychczasowa niekaralność oskarżonego.</p> <p>Kierując się opisanymi wyżej powodami, Sąd uznał, że orzeczone kary jednostkowe będą adekwatnymi do czynów przypisanych oskarżonemu, gdyż uwzględniają wszystkie wskazane wyżej okoliczności.</p>
J. B.	II	I i II	<p>Z uwagi na treść art. 85 k.k., 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k., Sąd wymierzając wskazane wyżej kary jednostkowe pozbawienia wolności, zobowiązany był je połączyć i orzec karę łączną.</p> <p>Wypełniając ciążący na Sądzie obowiązek, Sąd ustalił jej wymiar w oparciu o zasadę częściowej absorpcji na 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, że tak orzeczone kara łączna będzie wystarczająca dla jednocześnie dla ukarania sprawcy i dla zapewnienia przestrzegania przezeń porządku prawnego w przyszłości. Ustalając</p>

wymiar kary łącznej Sąd miał bowiem na uwadze to, iż kara ma za zadanie przed wszystkim wychować sprawcę i być dla niego dolegliwością za popełnione przestępstwo, lecz z drugiej, kara ma także na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz ma umocnić postawę poszanowania prawa, a co za tym idzie zapewnić ochronę potencjalnym przyszłym pokrzywdzonym.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż tak orzeczona kara spełnia cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstw przypisanych oskarżonemu, a co za tym idzie – jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynów i stopnia jego zawinienia.

Spełnia również cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo i sprawi, że sprawca nie popełni ponownie przestępstw, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, szybkości i surowości działania organów wymiaru sprawiedliwości i nieuchronności kary.

			<p>Spełni ona także cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność i – wbrew pozorom, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy – surowość (lecz nie w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.), odstrasza ją na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej. I jest ona karą wystarczającą dla spełnienia obu tych warunków. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności wymiar kary łącznej w rozmiarze wyższym, mogłoby nosić znamiona kary rażąco surowej, bowiem pomimo niekwestionowanej wieloaspektowej naganności czynów przypisanych oskarżonemu, istnieje w niniejszej sprawie szereg okoliczności łagodzących (przytoczonych wyżej), które uzasadniają wymiar kary łącznej orzeczonej przez Sąd I Instancji.</p>
J. B.	III	I i II	<p>Sąd uznał za zasadne wykonanie tak orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesić oskarżonemu na okres próby wynoszący rok. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony nie był dotychczas karany. Jest on przy tym osobą prowadzącą</p>

			<p>ustabilizowany tryb życia, utrzymującą kontakt z rodziną, której aktywnie pomaga i wykonującą pracę zarobkową. Zdaniem Sądu jego zachowanie, jakkolwiek wysoce naganne, było incydentalne i sam fakt, iż w razie kolejnego konfliktu z prawem, a zwłaszcza popełnienie przestępstwa podobnego, skutkować będzie zarządzeniem wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w niniejszej sprawie, będzie wystarczający dla zapewnienia przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego.</p> <p>Orzeczenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności – w ocenie Sądu I instancji nie jest konieczne – a resocjalizacja oskarżonego może odbywać się w warunkach wolnościowych. Poza tym, orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności z pewnością dotknęłoby swą dolegliwością również osoby najbliższe oskarżonemu, co nie powinno mieć miejsca w razie orzeczenia tejże kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania.</p>
J. B.	IV	I	Art. 42 § 2 k.k. stanowi, iż w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo

przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (a takim jest bez wątpienia przestępstwo określone w art. 178a k.k.) Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości.

Wypełniając wskazany nakaz ustawodawcy, Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na minimalny (wynikający z art. 42 § 2 k.k.) okres 3 lat.

Stwierdzić należy, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na minimalny przewidziany prawem okres 3 lat będzie w niniejszej sprawie wystarczające. Analizując zachowanie oskarżonego stwierdzić należy, iż prowadzenie przez niego pojazdów powoduje znaczne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Oskarżony zlekceważył normy prawne mające zapewnić bezpieczeństwo wszystkim uczestnikom ruchu drogowego, o czym była mowa wyżej. Sąd wziął pod uwagę wysoką zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, wielokrotnie przekraczającą dopuszczone w prawie

			<p>polskim normy, jak i to, że oskarżony poruszał się w tym stanie przez teren zabudowany – miejscowość Ż..</p> <p>Niemniej jednak, po raz kolejny podkreślić należy, iż zachowanie to, zdaniem Sądu, było zachowaniem incydentalnym, zachowaniem z którego oskarżony wyciągnie odpowiednie wnioski, co spowoduje, iż nie popełni on analogicznego błędu w przyszłości. Dlatego też zdaniem Sądu możliwe jest w realiach niniejszej sprawy poprzestanie na wymierzeniu oskarżonemu zakazu prowadzenia pojazdów na minimalny okres 3 lat.</p>
J. B.	V	I	<p>Stosownie do treści art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w minimalnej przewidzianej przez prawo wysokości 5.000 zł. Rozstrzygnięcie to jest obligatoryjne, a uwzględniając stan majątkowy oskarżonego, jak i pozostałe omówione wyżej okoliczności sprawy, Sąd uznał, że określenie wysokości świadczenia w minimalnej wysokości będzie wystarczająco dotkliwe dla oskarżonego i nie ma potrzeby orzekać go w wyższym wymiarze.</p>

1.1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. B.	VI	I	Stosownie do treści art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 września 2020 roku do dnia 9 marca 2021 roku, albowiem stosownie do treści tego przepisu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, zalicza się okres zatrzymania prawa jazdy lub innego odpowiedniego dokumentu.
1.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Z uwagi na okoliczności podniesione wyżej (zwłaszcza przy</p>			

omawianiu podstaw wysokości wymierzonych kar pozbawienia wolności, czy też kary łącznej pozbawienia wolności, czy też warunkowego zawieszenia jej wykonania, czy długości zakazu prowadzenia pojazdów), których w tym miejscu nie ma potrzeby ponownie przytaczać, Sąd uznał, iż nie sposób przyjąć, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a co za tym idzie, że nie jest możliwe w niniejszej sprawie zastosowanie względem oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Zachowanie oskarżonego stanowi typowe wypełnienie znamion przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k., a zatem powinien on ponieść stosowną do tego odpowiedzialność karną. Wniosek ten jest tym bardziej słuszny, o ile uwzględni się fakt, iż zachowanie oskarżonego wiązało się z utratą panowania nad pojazdem i zakończeniem jazdy w rowie. Jednocześnie brak jakichkolwiek okoliczności szczególnych mogących przemawiać za zastosowaniem względem oskarżonego dobrodziejstwa rozwiązania przewidzianego w art. 66 § 1 k.k.

1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VI	Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (tj. z dnia 8 sierpnia 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223).	
1.1Podpis		